

PERLA

Em dic Perla i sóc una gosseta. Vaig nàixer a València i ara visc a Mèrida. "I com has arribat a Mèrida?" Es preguntareu. Doncs quedeu-se a vorer tota la història.

Com ja he dit abans, vaig nàixer a València, a una criadora de gossos. Érem quatre germans i ens van separar molt prompte de la nostra mare . Unes setmanes després de nàixer dos dones ens van abocar a una caixa gegant amb més cadells, que tenia uns pocs forats per respirar i es menejava molt ràpid. Vam passar molt de temps allí sense menjar ni beure i amb dificultat per a respirar. Tots lladraven i alguns es mossegaven entre ells. Un dels meus germans es va tombar al sol i ja no es va tornar a alçar. Jo tenia molta por, tot estava fosc així que em vaig dormir amb l'esperança de que quan despertara, tot haguera passat.

Després de dos hores vaig obrir els ulls i em vaig trobar a una caixa de vidre amb tires de paper de periòdic al sòl. Hi havia tres cadellots més amb mi però no trobava als meus germans per cap lloc .

A través del vidre veia molta gent passar i llocs plens de roba on sonava musiqueta. Tot era confús i estrany per a mi.

Passaven els dies, els altres cadells se n' anaven i tornaven nous per a substituir-los constantment. En mi ningú es fixava perquè tenia el musell massa gran.

Jo anava fent- me major, deixava de ser un cadell i encara ningú em comprava, així que va arribar el dia en el que un home em clavà a mi i a un altre gos en una caixa de cartró i quan l' obrí vam veure el carrer. Al eixir de la caixa ens vam mirar. No enteníem res. De sobte vaig rebre un puntelló a l'abdomen. Era el mateix home que ens havia posat a la caixa. Va cridar alguna cosa i es va allunyar.

Durant aquell temps ens vam dedicar a buscar menjar als contenidors de fem i córrer darrere dels cotxes fins que vam arribar a una carretera. Ens vam quedar uns quants dies a la vorera, esperant que algú vinguera a ajudar-nos, fins que va passar lo

inevitable. Doki, que era com s'anomenava l'altre gos, va voler creuar la carretera i un cotxe blau el va xafar. Jo vaig lladrar molt fort fins que un altre cotxe va parar i una parella va eixir. Mentre ell cridava a la policia, ella m'observava molt detingudament. Quan la cridada va acabar em van voler ficar al maleter, però jo encara recordava aquella caixa de quan era xicoteta i no tornaria a entrar a una. Així que vaig començar a pegar mossegades fins que em van ficar a la part de darrere.

Em van dur al veterinari i després de comprovar que no duia xip, em van deixar allí per a que em recuperara. Al cap de dos mesos la mateixa parella va tornar a per mi i em van adoptar. Després em van dur amb ells a sa casa en Mérida ja que sols estaven en València passant les vacances d'estiu. I ara que ja tinc una família que m'estima, sóc feliç.